

Kind van de duinen

Onlangs stuitte ik op een interessant essay van de Australische schrijver Tim Winton*) over de verbinding met het landschap waarin je geboren wordt. De impact van onze geboortegrond is volgens hem veel groter dan we ons doorgaans realiseren. Geografie, afstand en weersomstandigheden vormen onze smaak, fantasie en verwachtingen. Het landschap voelt voor hem hetzelfde als familie. Voor mij klopt dat in ieder geval. Ondanks mijn hang naar de bergen en de prachtige wandeltochten die ik daar maak, ben en blijf ik een kind van de duinen, het strand, de zee en de verre einders.

In de bergen geniet ik van de ongerepte natuur, de enorme ruimte, de rust en de leegte. Toch besef ik ook steeds opnieuw dat de bergen me in wezen vreemd zijn. Regelmatig bekruipt me daar een onrustig gevoel, word ik overvallen door de grootsheid van het landschap of komen in de dalen

de bergen op me af. Afgelopen zomer gebeurde dat weer. Teruggekeerd werd me nog eens duidelijk: de duinen zitten in mijn genen. Als klein meisje zag ik achterop de fiets hoe de bladeren van de zilverpopulieren oplichtten in de wind, hoe de kale duinen stoven en de konijnen voor het voorwiel wegsprongen. We fietsten langs wuivend helm in de zeereep, halverwege kon ik de zee al ruiken, we zagen het water schitteren in de zon en de verre einder lonkte. In dit landschap voel ik me echt thuis. Hoewel de vergelijking met familie niet meteen bij mij opkomt, staat één ding vast: als ze aan de duinen komen, komen ze aan mij!

Tekst: Annelies Boutellier

Foto: Justin Sinner Pictures - JustinSinner.nl

*) Tim Winton, Het grootste eiland ter wereld, 360magazine, 119, 38-43.